

Toch thuis.

weer gaan, meid. . . 'k Heb me groente en alles staan. 't Is zonde as 't bederft. 'k Kom weer eens gauw terug."

Aal lawaaide naar binnen, zette d'r uitgebeten bleeke zeepsophanden op d'r bonkige heupen.

„Nee, moeder," zei ze met besliste scherpte, „nee, dat neem ik niet op me, al kwam de onderste steen boven. Je zou onder de tram zitten, voor je 't wist. Nee, dat doe 'k niet."

Oudje berustte maar. Ze kón niet meer tegenstribbelen. Ze kromp d'r lijfje in mekaar om de tranen te keeren. Ze voelde zich zoo slap worden als een vaatdoek.

„Dan maar een poosje naar bed, Aal. 'k Ben een beetje moe, wat misselijk."

„Goed, moeder, da's veel beter. Ga maar zoolang in ons bed. Doe je goed wat uit, dat lucht op."

„Bliksemsche apen, willen jullie nou 's bedaren! Hier," bens, bens — „naar de keuken, zeg ik ie."

Jankend rommelden ze naar achter.

Aal hielp haar moeder naar bed, schudde 't kussen op, stopte haar er lekker onder.

„Wil je een glas melk met een scheutje brandewijn, zal 'k 't Piet effen laten halen?"

„Nee, Aal, niks, 'k leg goed."

„Nou, 'k zal je maar niks opdringen; leg ie goed?"

„Best, Aal."

Aal gauw weg naar de vlegels, die weer ruzie hadden.

Toen opoe alleen was, kwamen de tranen en begon ze met korte kindersnikjes te schreien, 't kleine lijfje in trillende schokjes.

„Was 'k maar niet gegaan! Wat ben 'k begonnen! 'k Vergeef 't me zelf niet," klaagde ze in d'r innigste. Dan begon ze opnieuw moedeloos geslagen te huilen. . . .

Dien dag kwam 't oudje het bed niet meer uit. Ze voelde er zich te ellendig voor. Slechts met moeite kon ze met d'r beenen de dekens optillen, toen ze eens probeerde of 't niet gaan zou. Door krampachtige pogingen kwam ze een beetje overeind, maar toen werd ze weer zoo raar om d'r hart, dat ze gelaten terugviel en moedeloos ging liggen staren naar het groezelige plafond. En ze werd hoe

langer hoe akeliger. 't Werd haar of ze zweefde. Alles om haar heen was nu zoo vreemd klaar en stil, dat ze van moeigheid d'r oogen moest sluiten.

En in d'r hoofd scheen een hamertje te kloppen met venijnige tikjes. . . .

Toen Aal 's avonds met Aai nog eens even naar moeder kwam kijken — ze zouden de ziel maar laten liggen en zelf op een legertje op den grond gaan slapen — vonden ze haar in zware ijlkoorts. Bijna onhoorbaar lag ze van alles door elkaar te mummelen met druk bewegende lippen.

„Aai, je zal er op uit moeten om een dokter, jô, zoo kennen we de nacht niet ingaan."

Aai er op uit om een dokter. Even schoot ie nog zijn jas aan.

„Gauw Aai, anders ga 'k zelf."

Doch zijn baggerlaarstappen klonken al hol in de stille steeg. . . .

Aal ging voor opoe's bed zitten wachten.

„Loopt ie natuurlijk weer sullig te zoeken. Doet ie zijn bek weer niet open. Kan ie er geen mee krijgen net als bij de laatste bevalling," mopperde ze, toen ie wat te lang wegbleef.

Eindelijk ratelde een rijtuig, klapte een portier dicht, hoorde ze gedempt praten.

„'k Dors zoo de nacht niet in, ze is geloof 'k heelemaal buiten westen. Ze is van middag gevallen. . . bij d'r thuis van een trap. . . ."

Maar de dokter luisterde al niet meer, was met zijn onderzoek bezig.

Aai hield niet van die dingen. Hij stond in de keuken te verlangen naar zijn bed.

„Ze heeft zware koorts en 't hart is heel zwak. Ijs op d'r borst en dit dadelijk laten klaarmaken." Hij gaf een recept en vertrok.

Toen Aai weer de deur uit om ijs en Piet uit zijn bed en met het recept weg.

„Aan de nachtbel trekken, 't staat er bij. En je niet af laten schepen, anders krijg ie op je ziel."

En 't oudje lag maar zacht te mummelen of ze een rozenkrans bad.

„Ben je zoo naar, moeder?" vroeg Aal bewogen. Ze luisterde even met het oor dicht bij d'r mond:

„'k Wil wel bij je komen, maar dan moet de melkboer er uit en ik het eten koken voor Aai en de kinders in de dekens en de